

Interview met Lya Levert-Brand - Directeur medische zaken in het Langeland Ziekenhuis en oncologisch en GE chirurg

“Als mensen vinden dat er een glazen plafond is, dan hebben ze die zelf neergelegd.”

Blij met een dubbelrol

“Nadat ik twaalf jaar werkzaam ben geweest als oncologisch en gastro-enterologisch chirurg kwam er een vacature vrij voor een directeur medische zaken in het Langeland Ziekenhuis en daar heb ik succesvol op gesolliciteerd. Ik wilde meer dan alleen chirurg zijn. Nu ben ik voor 2/3 van mijn tijd chirurg en voor 1/3 bestuurder en dat bevalt me goed.

Tegelijk wil ik naast bestuurder ook werkzaam blijven als chirurg en dan is het gewoon uren draaien om de vaardigheden in de vingers te houden. Dat neemt niet weg dat ik vergaderstukken vaak 's avonds of 's nachts lees. Gelukkig heb ik een hardwerkende man die begrijpt dat ik dit met plezier doe en heb ik begripvolle en gezonde kinderen die het goed doen op school, dus de combinatie met het huislijk leven loopt goed. En ik merk dat ik heel veel energie uit mijn werk haal, juist uit deze dubbele rol.

Soms is het wel lastig natuurlijk, als ik tijdens de ene vergadering het belang van de chirurgen dien en in de andere vergadering het belang van het ziekenhuis. Omdat ik beide rollen bekleedt kan ik me wel goed inleven in beide belangen en daar ook advies in geven. Je hoeft als bestuurder natuurlijk geen medische achtergrond te hebben, maar ik vind het juist een voordeel. Soms denk ik wel eens had ik naast mijn studie geneeskunde maar meteen een tweede studie bedrijfskunde of economie gedaan.

Ik hoef niet te scoren

Ik ben niet zo'n wereldverbeteraar maar hopelijk zeggen mensen bij mijn graf iets positiefs over de persoon die ik ben en niet alleen over het vak dat ik heb uitgeoefend. Dat ik bijvoorbeeld een lieve vrouw ben en een goede moeder. En niet alleen een goede chirurg of een goed bestuurder. Dat mijn patiënten blij zijn met de hulp die ik heb kunnen bieden, ook al worden ze soms niet beter en dat het ziekenhuis goed geleid is, in de periode dat ik bestuurder was. In mijn vakgebieden gaat het mij om de resultaten maar als ik iets voor elkaar krijg, dan hoeft het niet aan mij te kleven. Ik hoef niet persoonlijk te scoren.

Rood mantelpak

In beide rollen die ik bekleed, doet kleding ertoe. Natuurlijk draag ik geen mantelpak onder mijn doktersjas tijdens een operatie maar in het kader van hygiëne vind ik het erg belangrijk dat doctoren er verzorgd uitzien en dat er bijvoorbeeld geen vlekken op de kleding zitten. Dat komt niet bepaald vertrouwenwekkend over.

Tijdens een presentatie- en mediacursus leerde ik hoe belangrijk het is dat je kleding goed zit. Want je bent zelf afgeleid als de kleding niet goed zit, als je aan je rok of je blouse zit te pulken. Bovendien horen je toehoorders niet wat je zegt want die zijn ook afgeleid. Verder moet kleding goed voelen, lekker zitten, je wilt je er comfortabel in voelen. Ik wil niet bezig zijn met de gedachte dat ik misschien wel dikke billen heb ik in een bepaalde jurk. Bij goede en goed zittende kleding heb ik daar tenminste geen zorgen over en kan ik mij volledig focussen op de boodschap die ik wil overbrengen.

Ook draag ik soms bewust opvallende kleding om ervoor te zorgen dat mensen zich mij en hopelijk dan ook mijn boodschap herinneren. Bijvoorbeeld tijdens mijn sollicitatie voor de opleidingsplaats chirurgie heb ik een knalrood mantelpak aangetrokken en niet een standaard donkerblauw, zoals iedereen deed. Ik denk dat dergelijke kleding bijdraagt aan een positieve herinnering.

Voor kleding op maat moest ik wel even een financiële drempel over, maar als je dan die ervaring hebt dat je alles kunt kiezen, qua stijl en stoffen, en dat alles zodanig ontworpen wordt dat het ene deel geflatteerd wordt en de hobbeltjes en bobbeltjes juist worden gecamoufleerd, dan wil je niets anders meer. Het is heerlijk om vervolgens complimenten te krijgen, dan voel je je zelfverzekerder.

Niks geen quotum – maak zelf je keuze

De kreet dat er meer vrouwen aan de top moeten komen, vind ik echt onzin. De beste moet gewoon gekozen worden. Niks geen quotum. Een gemengd team is prima maar niet ten koste van de beste kandidaat.

Als mensen vinden dat er een glazen plafond is, dan hebben ze die zelf neergelegd. Het gaat om keuzes maken en die mogelijkheid heb je hier in voldoende mate. Als meer vrouwen de keuze zouden maken om fulltime te werken en de ambitie najagen om de top te bereiken, dan zouden er meer vrouwen aan de top zijn.

De keuze voor parttime werk heb ik duidelijk niet gemaakt omdat ik wilde investeren in mijn eigen keuze om wel richting de top te willen. Ik heb altijd fulltime gewerkt en mijn kinderen zijn er blij mee. “Gelukkig ben je niet zo’n moeder die op van alles gaat zitten muggenziften”, zegt mijn dochter. Om de simpele reden dat ik daar geen tijd voor heb.

Wel denk ik dat de onduidelijkheid in de regelingen rond de kinderopvang de afgelopen jaren, mogelijk ouders wel hebben doen beslissen om parttime te willen werken ten koste van hun eigen ambities.

Maar het blijft een kwestie van keuzes maken. “Ja maar”, is de grootste tegenhouder bij veel vrouwen, merk ik. Bedenk eerst goed wat je wilt en bekijk dan wat de eventuele struikelblokken zijn en los die op. Alles valt op te lossen maar ga er achteraf niet over zitten jammeren dat je man bijvoorbeeld niets in het huishouden doet. Regel het met elkaar.

Mij vader zei altijd: Zeiken mag, als je het zelf maar oplost”. En dat is ook mijn motto.”

